

Mijnheer Meander heeft de klus geklaard

Scheidend topman van het Meanderziekenhuis Cees Meijer: 'Ik kan met een gerust hart andere dingen gaan doen.'

FOTO DESIRÉE SCHIPPERS

AMERSFOORT

De klus is geklaard. Cees Meijers (61), topman van Meander, houdt het na 35 bewogen jaren voor gezien in de ziekenhuiswereld. Met de opening van het nieuwe ziekenhuis aan de Maatweg is het natuurlijk afscheidsmoment aangebroken voor de boerenzoon die fysiotherapeut werd en eindigde als bestuurder van een miljoenenbedrijf. „Het ziekenhuis zat dag en nacht in mijn hoofd.“

MARCO WILLEMSE

Zijn staf kijkt er al lang niet meer van op. Meijers ('Zeg maar Cees') voelt niets voor een interview op de directiekamer. Hij kiest liever voor een tafeltje in het ziekenhuisrestaurant, gewoon tussen de bezoekers en het pauzerend personeel. Bovendien is de koffie hier beter, knipoogt de scheidende ziekenhuisbestuurder, terwijl hij de consumpties afrekent. De kas moet kloppen, ook op de allerlaatste werkdag.

„Ik begon in '79 als fysiotherapeut in ziekenhuis Maarschalksbos in Baarn. Het was een klein hospitaal met iets meer dan honderd bedden, net zoals Zonnegloren in Soest. Ik was niet van plan er lang te blijven, want fysiotherapeuten verdienden in die dagen nog goud geld met een eigen praktijk. Dat ik er toch bleef hangen, had denk ik te maken met mijn beweeglijke natuur. Er gebeurt veel in zo'n ziekenhuis, disciplines die elkaar overlappen, die cultuur beviel me wel.“

„Een paar jaar later begon ik samen met een studiegenoot een eigen praktijk voor manuele therapie in Soest. Ik werkte overdag in het ziekenhuis en 's avond voor mezelf, maar dat werd me niet in dank afgenomen door mijn werkgever. Het kwam zelfs tot een rechtszaak waarin het ziekenhuis stopzetting van de praktijk eiste. Die wonnen we dus glansrijk. Ik had bovendien de interesse gewekt van directielid Hans Beljaars. Hij had de opdracht van de twee kleine ziekenhuizen in Soest en Baarn één levensvatbaar geheel te maken. Ik werd hoofd van de ambulante zorg, zónder een greintje managementervaring. Volgens Beljaars was mijn boerenslimheid veel meer waard dan een opleiding. Je kunt achteraf zeggen dat hij gelijk had, haha.“

„We moderniseerden het ziekenhuis in Baarn en maakten van het ziekenhuis aan de Dalweg in Soest een poli met dagbehandeling. Dat was iets volstrekt nieuws halverwege de jaren '90. De formule werkte, maar ik wist toen al dat het samengaan met een groter ziekenhuis op termijn onvermijdelijk was.“

Emoties

„Toen ik in 2000 overstapte naar Ziekenhuis Eemland (Lichtenberg en Elisabeth, red.) in Amersfoort was dat proces feitelijk al gaande.

De afdeling verloskunde van Molendaal, zoals het toen nog heette, sloot als eerste. We konden als klein ziekenhuis de zorg niet meer up-to-date houden, maar leg dat maar eens uit aan de mensen. De emoties liepen hoog op in die tijd, want na verloskunde volgde al snel de kinderafdeling, enzovoorts. Er was geen houden meer aan. Populair waren we niet in die dagen, maar iemand moest de knoop doorhakken.“

„Amersfoort was bepaald geen gespreid bedje. De fusie van de Lichtenberg met het Sint-Elisabeth had in twaalf jaar al dertien bestuurders de kop gekost. Jan Kleine (de nieuwe bestuursvoorzitter, red.) zei het mooi bij ons aantreden: 'Wij zijn het nieuwe bestuur en wij blijven.' Tineke Hirschler, Jan en ik hadden maar één motto: werken, werken en nog eens werken. Zo wonnen we het vertrouwen terug onder specialisten en personeel en konden we gaan bouwen aan de toekomst.“

„Vergeet niet dat er geen euro meer in kas zat toen wij aantraden. Door het gerommel en geruzie was het eigen vermogen verdampt. Onze eerste taak was Meander financieel gezond maken. Dat lukte: in 2003 hield het ziekenhuis voor het eerst sinds jaren geld over op de balans.“

„De tweede opdracht was Meander naar het niveau tillen van topklinisch ziekenhuis. Dat is geen sinecure: je moet voor dertien medische disciplines opleidingserkenning hebben voordat je het STZ-keurmerk krijgt. In 2006 was het zover. Sindsdien behoren we tot de eredivisie van de vaderlandse ziekenhuizen. Het niveau is hoog en wordt alleen maar hoger.“

Uitdaging

„De nieuwbouw was de laatste, zeg maar gerust ultieme uitdaging. Er werd al gesproken over een nieuw ziekenhuis sinds '95, maar niet meer dan dat. We hebben doorgezet, ook al waren we het eerste ziekenhuis in het land dat zelf zijn nieuwbouw moest financieren. De banken en de zorgverzekeraars hebben ons binnenstebuiten gekeerd, maar vonden geen zwakke plekken: in 2010 was de lening van 300 miljoen euro een feit. De ontbrekende 50 miljoen brachten we zelf mee.”

„Ik heb er nooit van wakker gelegen. Als je onderneemt is angst een slechte raadgever. Het moest gebeuren en het is gebeurd. Amersfoort en de regio heeft een prachtig nieuw ziekenhuis. Ik kan met een gerust hart andere dingen gaan doen.”